

CHƯƠNG 5:

Mẫn Vân Lâu là một chàng trai khỏe mạnh, nhưng lại yêu nghệ thuật, một môn dành cho những người có tâm hồn nhạy cảm, yếu đuối. Chàng là kẻ tự tin và cương quyết, một trong những người không tin thuyết thiên mệnh, vì vậy chàng không bao giờ tin có phép lạ. Chàng nghĩ rằng sống là một thời khóa biểu tuần tự nhi tiến. Đến nhà ông Dương, lần đầu tiên trong đời, chàng trần trọc mãi trên giường với hình bóng Hàn Ni ám ảnh không rời, một thứ tình cảm lạ lùng sao ấy!

Hình như suốt đêm Vân Lâu không chợp mắt, đó chính là điều làm chàng thức mắc. Trời vừa tờ mờ sáng, Vân Lâu đã thức dậy. Cả gian nhà im lìm, mọi người vẫn còn say trong giấc ngủ. Có lẽ Hàn Ni cũng đang say trong mộng đẹp. Tối thức khuya quá, làm sao dậy sớm cho được.

Đầu óc Vân Lâu rối rắm với những ý nghĩ băng quơ, chàng đi lẩn quẩn trong phòng chờ đợi bữa ăn sáng.

Lâu mong mõi sẽ trông thấy Hàn Ni trong bữa điểm tâm, nhưng chàng thất vọng. Hàn Ni không xuống lầu, trên bàn chỉ có Thúy Vi, hôm nay nàng diện bộ áo màu đỏ tươi.

- Chào anh, đêm rồi ngủ ngon chứ?
- Cám ơn cô.

Vân Lâu ngạc nhiên không hiểu sao tiếng đàn vang trong đêm qua lại chẳng đánh thức ai cả. Nhưng rồi Lâu lại nghĩ, có lẽ họ đã coi tiếng đàn vang lên trong đêm là chuyện thường.

Bà Dương hỏi Lâu:

- Cháu ăn gì?

Vân Lâu cười nhẹ:

- Dạ nhà ăn cái chi là cháu ăn cái nấy được rồi ạ!

Trên bàn đã có mấy đĩa cải xào, thì ra nhà ông Dương dùng điểm tâm bằng cơm. Chàng nói:

- Buổi sáng cháu thích ăn cơm.

Bà Dương hỏi:

- Ở nhà cháu ăn gì?
- Dạ bánh mì.
- Vậy để tôi bảo cô Lan mang bánh mì ra nhé.

Vân Lâu vội can ngăn:

- Dạ được rồi bác, cháu thích dùng cơm hơn, lâu lâu đổi món ăn cho đỡ chán.

Bà Dương cười:

- Thật tình nhé, đừng có khách sáo. Nếu ăn cơm không quen cứ bảo chó không thì đói đừng than.

- Cháu có làm khách bao giờ đâu?

Vân Lâu ngồi xuống, gạt đầu chào ông Dương. Ông Dương bảo:

- Dùng cơm đi, cơm xong tôi nhờ Thúy Vi đưa đi dạo. Không bận chuyện gì chứ Thúy Vi?

- Dạ không.

Thúy Vi liếc Vân Lâu với nụ cười, Lâu không nói gì cả, chàng không thích dạo phố nữa, nhưng thôi thì tùy sự sắp xếp của ông Dương vậy. Nâng chén cơm lên Vân Lâu nhìn quanh, rồi chọt do dự. Bà Dương hiểu ý:

- Cháu cứ dùng cơm đi, đừng lo cho con Hàn Ni, nó ít khi xuống đây lắm, cô Lan sẽ mang lên lầu cho nó.

Vân Lâu cúi xuống dùng cơm, chàng tò mò muốn hỏi một vài điều liên hệ đến Hàn Ni, nhưng thấy vợ chồng ông Dương vẫn yên lặng nên thôi. Đến đây với tư cách kẻ tạm trú, chàng không có quyền tò mò quá đáng.

Bữa điểm tâm kết thúc thật nhanh. Ông Dương qua ngồi bên sa lông, đốt điếu thuốc bảo Thúy Vi và Vân Lâu:

- Tiếc là tôi không thể nhường xe cho cháu, vì tôi có tí việc phải đến sở, nhưng tôi có thể cho hai người quá giang đến đường Hành Dương. Lâu, cháu có tiền đây chứ?

- Vâng, nhưng tiền Mỹ Kim bác ạ.

- Vậy cháu đưa cho bác gái đổi ra tiền Đài Loan đi. Thành phố Đài Bắc hai năm nay thay đổi nhiều lắm, cháu cũng nên đi xem cho biết.

Bà Dương lên tiếng:

- Trưa nhớ về dùng cơm nhé!

Tất cả leo lên xe ông Dương đưa thẳng đến trung tâm thành phố Đài Bắc. Ông Dương là giám đốc của một xưởng kỹ nghệ hóa học. Hai mươi năm trước ông là bạn học của cha Lâu tại Đức Quốc. Xưởng kỹ nghệ này ông Dương có phần lớn. Một người đàn ông đứng tuổi, thành công trên sự nghiệp, có vợ hiền, có một gia đình sung túc, thế này thì hạnh phúc quá rồi.

Ngồi bên cạnh ông Dương, Lâu nghĩ đến cha. Dù sao chàng cũng phải công nhận là ông Dương đã thành công hơn cha chàng nhiều, từ sự nghiệp đến hạnh phúc gia đình.

Tới đường Hành Dương họ xuống xe, mặc dù hôm nay không phải là ngày chủ nhật, nhưng người qua lại thật tấp nập, hai bên, hai dãy phố lầu cao ngất, những cửa hàng đồ sộ. Vân Lâu nói:

- Ở đây phồn thịnh hơn Hương Cảng nhiều. Còn gì đặc biệt nữa không?

Thúy Vi nhiệt thành:

- Anh muốn nói cái gì đặc biệt chứ?

- Có cái gì đặc biệt như biểu lộ văn hóa địa phương không?

Thúy Vi hiếu kỳ nhìn Vân Lâu, gã con trai Hương Cảng này thật lạ, tại sao lại tìm hiểu văn hóa trên đường phố? Kỳ cục! Nhưng bản tính tò mò khiến Thúy Vi thấy thích thích.

- Có viện bảo tàng, nếu anh thích thì mình đến xem!

- Vâng ở đâu?

Họ bước về phía bảo tàng viện. Vân Lâu quan sát các di vật trưng bày trong viện với tất cả thích thú. Suốt nửa tiếng đồng hồ phải chịu đựng, Thúy Vi mới thoát ra khỏi bảo tàng viện. Hai người đi vòng qua đường Nam Trưng Khánh, những nhà sách khiến anh chàng tò mò Vân Lâu mua một chồng sách cao ngất ngêu, rồi mới quay ngược lại đường Hàm Dương. Thúy Vi lộ vẻ mệt mỏi, nhất là khi phải phơi đầu dưới ánh nắng chói chang thế này. Không chịu được, Vi than:

- Đi vòng xa quá, mệt thật.

Vân Lâu quay lại thấy mồ hôi lấm tấm trên trán của cô gái đi bên cạnh, mới sực nhớ đến sự vô ý của mình:

- Xin lỗi nhé, nãy giờ tôi quên mất. Mình tìm nơi nào ngồi xuống uống nước nhé?

Hai người đi đến nhà hàng Quốc Tế. Vân Lâu gọi ly cà phê đá, Thúy Vi gọi ly cam vắt. Đi đường xa mặt Thúy Vi ửng hồng, mồ hôi chảy dài dài. Đột nhiên Vân Lâu liên tưởng đến Hàn Ni, hai người con gái khác nhau một trời một vực. Thúy Vi thì tràn đầy nhựa sống, Hàn Ni yếu ớt thanh nhã.

- Anh nhìn gì nhìn dữ vậy?

Vân Lâu vội quay mặt nhìn sang nơi khác:

- Không, không có gì cả.

Thúy Vi nghịch ngợm hỏi tiếp khiến gã con trai phải đỏ mặt:

- Ở Hương Cảng anh có bạn gái chưa?

- Có.

Vân Lâu đáp nhanh. Chàng nghĩ đến Mỹ Tuyên. Lại thật, tại sao từ lúc đến nhà ông Dương đến giờ, chẳng lúc nào chàng nhớ đến người bạn gái hiền lành đó.

- Hai người có gì với nhau chưa?
- Chưa, chỉ là bạn thôi.

Khùng thật. Thúy Vi rửa thềm. Nếu là bạn ai hỏi làm chi. Đôi chân mày gã con trai thật sậm, đôi mắt to đen, cái gì cũng khá nhưng phải cái tội hơi gàn. Mà gã con trai nào lại không gàn? Một thứ tình cả thân mật len vào tim Thúy Vi.

Tiếng Vân Lâu hỏi:

- Cô có hay đến nhà bác Dương chơi không?
- Thỉnh thoảng thôi, đến chơi với Hàn Ni cho nó đỡ buồn thôi đó mà.

Vân Lâu không che dấu được tính tò mò:

- Hàn Ni à? Cô ấy có vẻ làm sao ấy.

Thúy Vi chau mày:

- Nó như một chiếc bóng?

Vân Lâu không hiểu:

- Cái gì mà chiếc bóng?
- Vâng, đó là lời ví von của dưỡng tôi, dưỡng tôi bảo Hàn Ni là một chiếc bóng, và chiếc bóng đó có thể tan biến bất cứ lúc nào.

- Nghĩa là sao?

- Hàn Ni bị bệnh từ thừa nhỏ và bác sĩ bảo là nó có thể chết bất cứ lúc nào.

- Sao? Vân Lâu ngồi thẳng lưng dậy, ly cà phê trên bàn rung suýt rơi. Người con gái hiền lành dễ mến thế mà yếu mệnh à?

- Chuyện đó trong nhà ai cũng biết cả. Hàn Ni sống một ngày là mừng được một ngày. Chỉ có mình nó chưa biết, nó cứ tưởng nó hơi yếu một tí thôi.

- Cô ấy bị bệnh gì đấy?

- Tôi cũng không biết rõ lắm, hình như là bệnh tim hay tĩnh mạch phổi gặp trở ngại gì đó. Hàn Ni không thể đến trường, không thể xem hát, đi du lịch... Cái gì cũng không làm được cả, nếu là tôi, có lẽ tôi đã tự tử chết phứt cho rồi.

Thì ra là vậy! Vân Lâu nâng tách cà phê lên, nỗi chua xót làm đau nhói ruột gan. Một người con gái yếu đuối, giàu tình cảm, đầy nhiệt thành với đời sống, một cô bé cô đơn mà lại... Vân Lâu xúc động, chàng thấy không thể ngồi yên được nữa. Thúy Vi hớp một ngụm nước rồi tiếp:

- Thật ra muốn làm bạn Hàn Ni đâu phải là chuyện dễ, suốt ngày nó giam mình trong phòng nên cái gì cũng không biết. Nói chuyện với Hàn Ni là một

việc khó khăn. Ngoài đàn ra Hàn Ni không còn biết làm gì cả. Nó cô độc một cách đáng thương, nên lúc nào cũng mong có bạn bè. Nhiều khi nghe tôi nói chuyện, nó thích lắm. Thấy cũng tội nghiệp thật.

- Tôi biết! Vân Lâu nói thầm. Đột nhiên chàng đứng bật dậy. Nghĩ đến lời yêu cầu của Hàn Ni. Anh ở đây lâu lâu nhé, tôi đàn cho anh nghe! Vân Lâu thấy lòng bứt rứt vô cùng. Tội nghiệp! Thế mà ta lại muốn Thúy Vi đưa ta đi dạo phố, để người con gái đáng thương kia phải lủi thủi một mình trong gian nhà rộng. Hớp cạn tách cà phê, Vân Lâu nói:

- Thôi chúng về đi!

Thúy Vi ngạc nhiên:

- Sao gấp thế?

- Chúng ta hứa về sớm dùng cơm mà. Vả lại tôi còn phải viết thư gửi về nhà

Thúy Vi nhìn Vân Lâu một cách tinh quái:

- Gửi cho cô bạn à?

- Cũng có thể lắm.

Vân Lâu ồm ờ. Khuôn mặt hần lên một tí vui vẻ, chàng bắt đầu hiểu được bản tính tinh nghịch của Thúy Vi.

Chưa đến mười một giờ, Vân Lâu và Thúy Vi đã về tới nhà. Bước vào phòng khách Thúy Vi ngã người lên ghế thở phào mệt nhọc:

- Mệt chết đi được!

Phòng khách có gắn máy lạnh, dễ chịu không tưởng được. Nhưng Vân Lâu không cảm thấy thoải mái tí nào cả. Đưa mắt nhìn quanh không thấy Hàn Ni đâu. Từ lúc nghe Thúy Vi kể rõ cảnh Hàn Ni, lòng Vân Lâu bỗng ngập đầy bóng nàng.

Bây giờ Hàn Ni ở đâu? Phải chăng nàng đang trốn trong phòng nhỏ nhắn?

Bà Dương nghe tiếng bước xuống lầu, nói:

- Sao về sớm thế?

Thúy Vi trả lời thay Vân Lâu:

- Không có chuyện gì vui, vả lại nóng quá!

Bà Dương nhìn gương mặt dầu dàu của Vân Lâu, lấy làm thắc mắc. Có chuyện gì thế? Vân Lâu bước lên cầu thang lầu, bà hỏi theo:

- Cháu vừa đi đâu về đấy?

- Dạ đi loanh quanh một tí cho vui.

Vừa nói xong, chưa kịp bước thêm thì Vân Lâu đã chùn chân lại. Mắt chàng ngược lên cao. Bà Dương nhìn theo. Hàn Ni đang đứng đấy với nụ cười e thẹn.

Chiếc áo trắng tinh, mắt long lanh theo nụ cười thật dễ thương. Bà Dương nhìn con với tất cả triu mến. Hôm nay trông nàng thật đẹp.

Vân Lâu khẽ gọi:

- Hàn Ni!

Nét vui trên mặt người thiếu nữ yếu đuối bắt đầu rực rỡ:

- Anh chưa biến mất à?

- Không, tôi còn ở đây lâu lắm.

Hàn Ni gật đầu, chậm rãi bước xuống thang, những bước chân nhẹ, tà áo phất phới bay tạo cho cô gái một dáng dấp siêu phàm. Bà Dương bàng hoàng, chỉ mới có một hôm thôi mà tình cảm có thể đột biến nhanh thế này sao? Nỗi lo lắng ngập đầy hồn. Không thể, không thể như vậy được! Bà gào thầm trong lòng.

- Hàn Ni, sao không ngủ nữa đi con. Có sợ lạnh không, mẹ tắt máy lạnh nhé?

Hàn Ni đã bước tới trước mặt Vân Lâu:

- Không, con không thấy lạnh.

Ngước mắt nhìn Vân Lâu, Hàn Ni hỏi:

- Anh nóng lắm sao mà mồ hôi đổ đầy thế?

- Tôi đi phố mới về.

Vân Lâu cố gắng tạo nụ cười trên môi mà không dám nhìn thẳng vào gương mặt người con gái. Như thế này mà yếu tướng sao? Nếu đúng như lời Thúy Vi thì tội thật. Thượng đế tạo ra cuộc sống thì cũng phải có trách nhiệm bảo vệ đời sống đó chứ. Vân Lâu nghĩ ngợi mông lung, quên cả mình là kẻ không tin tưởng ở trời đất.

Hàn Ni nhìn ra ngoài song cửa, nắng ấm đang rực rỡ ngoài vườn hoa.

- Ở ngoài phố mới về à? Tôi cũng thích ra phố lắm, vui không anh?

- Làm sao bằng ở nhà, bên ngoài nóng quá.

Hàn Ni đưa tay lên sờ mặt:

- Thế sao hôm qua anh bảo tôi nên phơi nắng?

- Cô nhớ dai thật!

Vân Lâu nhìn thẳng vào mắt Hàn Ni. Chàng chưa kịp lên tiếng thì bà Dương đã đỡ lời:

- Không cần phơi nắng mẹ thấy con cũng đẹp lắm rồi!

Nói xong bà vội kéo Hàn Ni đi. Đã có chuyện gì xảy ra giữa hai đứa, thật nguy hiểm. Bà Dương bảo con:

- Hàn Ni, con đến ngồi cạnh bên Thúy Vi này. Sao? Con thấy lạnh không?

Hàn Ni bước theo mẹ nhưng mắt vẫn không rời Vân Lâu:

- Không lạnh đâu!

Thúy Vi nãy giờ làm kẻ bàng quan, bây giờ mới chen lời vào:

- Hàn Ni, làm sao bỏ lại quen với Vân Lâu?

Nụ cười nở trên môi người thiếu nữ:

- Tối hôm qua, anh ấy nghe tao đàn.

Quay sang Vân Lâu, Hàn Ni hỏi:

- Anh có thật tình thích nghe tôi đàn không?

- Thích chứ.

- Không nói dối chứ?

- Không bao giờ.

Niềm vui tràn ngập ánh mắt Hàn Ni. Con người từ lúc sinh ra đời đã có bản năng thích được khen, thích hợp quần. ánh mắt tươi sáng trên đôi má hồng. Cô bé đẹp thật. Bà Dương ngồi cạnh nhìn con âu lo, tại sao Hàn Ni lại thay đổi đột ngột thế này? Thúy Vi ngồi bên, yên lặng dò xét.

Hàn Ni quay sang Vân Lâu:

- Bây giờ anh thích nghe tôi đàn nữa không?

Hàn Ni đắm đuối nhìn Vân Lâu. Gian phòng như chìm đắm trong không khí rộn rã. Đối với nàng ở đây không còn ai hiện diện ngoài Vân Lâu.

- Nếu Hàn Ni không thấy mệt!

Hàn Ni sung sướng bước về phía dương cầm:

- Tôi không mệt, anh biết không, tôi còn biết hát nữa.

- Thế à?

Hàn Ni mở nắp đàn lên, dạo một bản tình ca thật xưa. Nàng vừa đàn vừa hát, giọng kim pha lẫn thổ, lời phát âm rõ và ngập niềm vui.

“Hôm qua, tiếng chim khuya đã gọi em thức dậy,

Đêm đã khuya rồi, trăng vẫn treo cao,

Núi non mịt mù, cây cỏ lao xao,

Em ngồi bên khung cửa, nhìn đóm bay lấp lánh.

Chim ơi! Ta yêu vô cùng.

Vì chim đã kể chuyện chàng ta nghe.”

Hàn Ni ca rất hay, Vân Lô bị cuốn hút theo tiếng hát. Bước đến cạnh đàn, chàng nhìn nàng say đắm.

“... Ngày dài, anh vẫn nhớ em
Tối mơ giấc ngủ có em cận kề
Nhưng khi tỉnh giấc, em đi
Chỉ còn những giọt lệ nhòa chiếu chẵn.
Gió đưa cành lá bâng khuâng
Gió oi có hiểu cho tình ta chẳng.”

Mẫn Vân Lô im lặng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn. Khi tiếng hát ngưng, bắt giác mắt chàng nhòa lệ...